

סוכה יג. (שורה 14) עד יד. (משנה)

ביאורים

גופא: הגמרא משתמשת במינוח זה כאשר מקודם הביאה ברייתא או מימרא אמוראית אגב גררא וכעת היא מעוניינת לשוב ולדון בגופו של קטע זה. [הליכות עולם, שער שני, א/נה. ובכללי הגמרא לר' יוסף קארו (שם) כתב שהנהוג הוא לומר 'גופא' על מימרא אמוראית ו'אמר מר' על דברי תנא. ורש"י בסוגייתנו הביא שכאשר הגמרא מביאה משנה מסדר טהרות שאין עליה גמרא נוהגת הגמרא להשתמש במינוח 'גופא'.]

ידות: חלק שאינו פרי (או כלי) אבל משתמשים בו כדי להחזיק את הפרי (או הכלי). יד מקבלת טומאה למרות שאיננה פרי.

רבינא בר שילא:

'מרור האגם' - יוצאים בו בפסח עבור 'מרור'.

קושיה: לגבי אזוב נקבע שרק אזוב בלי שם לוואי כשר להיות אזוב
תשובות: רבא: 'אגם' אינו חלק משם מרור זה
אביי: התוספת 'אגם' התוספה אחרי מתן תורה

חבילות הכשרות לסיכוך

א. חבילי קנין שעשו בסורא למכור בשוק. (אין בהם גזירת אוצר, כיוון שלא שומרים אותם אגודים)

ב. כוכים (העשויים מערבות) שהתיר את הקשר העליון.

מה נחשב אגד (לעניין חבילה לסכך ולענין אגודת אזוב)

יחידה אחת קשורה: לא נחשבת

שתי יחידות קשורות: מחלוקת (ר' יוסי: לא נחשבות, **חכמים:** נחשבות)

שלוש יחידות קשורות: נחשבות

הקשר התחתון

רב פפא: צריך להתירו (אבל לא צריך להפקיע את הקליעה)
רב הונא בר"י: לא צריך להתירו (כיוון שלא ניתן לטלטל את הכוך באמצעות קשר זה)

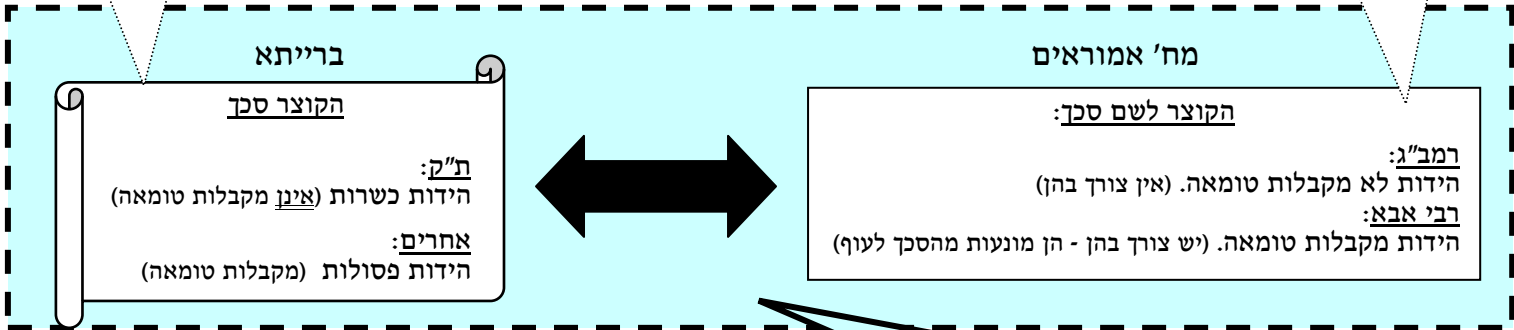
ירקות שיוצאים בהם ידי מרור:

- **מביאין את הטומאה** - כשהם לחים (אז הם נחשבים אוהל מהתורה)
- **אין חוצצין בפני הטומאה** - מדרבנן (כיוון שכשתייבשו יפסיקו להחשב כאוהל)
- **פוסלים בסוכה כאויר** (בשיעור 3 טפחים) ולא כסכך פסול (שפוסל בשיעור 4 טפחים)

כיוון שלאחר שיתייבשו הם יפלו ויישאר אויר.

הדיון בברייתא הוא האם הידות כשרות (ומצטרפות לענפים הכשרים למעט את האוכל הפסול) או פסולות (ומצטרפות לאוכל הפסול למעט את הענפים הכשרים מלהיות סכך כשר)

הבוצר ענבים כדי לעשות מהם יין: כולם מודים שהידות לא מקבלות טומאה. (אין צורך בהן - הן מזיקות ליינ)

ר' אלעזר ור' יוחנן נחלקו האם כשיינה את מחשבתו (בדברים שהם לצורך אכילה) צריך גם שינוי מעשה (ר"י) או שמספיק שינוי במחשבה (ר"א)

ת"ק: כיוון ששיינה את מחשבתו אינם מקבלים טומאה אחרים: בסוף החג ישתמש בידות ולכן שינוי המחשבה לא מועיל.

ר' אבא: המחלוקת מקבילות רב מנשיא: כולם סוברים שבקוצר לשם סכך הידות לא מקבלות טומאה. בברייתא מדובר שקצר לאכילה ונמלך עליהן לסיכוך.

ר' יוסי מטמא כיוון שנוח לו בידות המחוברות באוכל כיוון שבגללן קל להפוך את השיבולים.

ר' יוסי מטמא כי זהו מעשה זניח שלא מבטל 'תורת ידות' מהן.

"בססו" - ר' יוחנן: דרס אותן ממש. (=מעשה) ר' אלעזר: התיר את קשירת העומרים. [ובכך גילה דעתו שלא נוח לו בידות שלהן שתועלתן היא לאגידה.] (=מחשבה)

המשנה בעוקצין ידות האוכלין שבססו בגורן: ת"ק: טהורות. ר' יוסי: טמאות.

תפלתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקב"ה ממדת אכזריות למדת רחמנות (לכן היא נקראת 'עתר')